

Jaký budu?

Na začátku nového roku si přejeme všechno dobré. Těmto přáním můžeme jít vstříc, když se rozhodneme pro laskavý přístup ke druhým.

Když Kolumbus a jeho muži přistáli u neznámé pevniny, s překvapením zjistili, že domorodci nemají u svých chatrčí dveře, které by se zavíraly. U vchodu měli jenom slaměnou rohožku. Kolumbus řekl svým mužům: „Respektujte tuto křehkou závoru!“ Muži se ptali: „Jak tedy k nim vejdemo? Máme nabídnout dary?“

Kolumbus se zamyslel, potřásl hlavou a řekl: „Ne, to by vypadalo jako přemlouvání. Věnujte jim však úsměv. Hrajte si s jejich dětmi a psy. A trpělivě čekejte, až vás vpustí dovnitř. Když vás ani potom nepozvou, ukažte jim, jak jste mezi sebou bratry, jak se máte rádi. Neboť to je klíč ke každým dveřím: trpělivě vycházet jeden druhému vstříc.“

Klíč ke druhým bychom tedy měli. Ale jak spolu žít? Lidé si v mnoha případech dveře otevrou, vpustí jeden druhého dovnitř, ale nejdou spolu žít nedokáží. Je smutné, když svého bližního a mnohdy i nejbližšího po čase vyhánějí.

Člověk může mít čtyři charakterové vlastnosti.

Ten, kdo říká: Co je moje, to je moje, co je tvoje, to je tvoje – má průměrné vlastnosti.

Kdo říká: Co je moje, to je tvoje, co je tvoje, je moje – i to je obyčejný člověk.

Kdo říká: Co je moje, to je tvoje, co je tvoje, to je tvoje – je světec.

Kdo však říká: Co je tvoje, to je moje, a co je moje, to je moje – je darebák.

Máme tedy klíč ke druhému a víme, o jakou charakterovou vlastnost máme usilovat.

A máme i příklad – Ježíše Krista, který si nás získává svou láskou a dal a stále nám dává i sám sebe: na kříži a v eucharistii.

Josef Janšta

<http://josefjansta.opava.org>

Ilustrace: Jirí Vančura

Poslední místo

Roku 1858 se v jedné štrasburské rodině narodí obyčejné dítě a – jak se na šlechtice patří – dostane dlouhé jméno: Charles Eugène de Foucauld de Pontbriand. Říkejme mu však Karel. Vypadá sice běžně, ale tohle nemluvně bude postupně sirotkem, studentem, pijákem, smilníkem, vojákem, falešným rabínem, cestovatelem, objevitelem, spisovatelem, nositelem medaile Geografické společnosti, mnichem v přísném klášteře, mnichem v ještě přísnějším klášteře, poustevníkem, zahradníkem, sluhou, knězem, zakladatelem řádu (který nemá žádné členy), misionářem (který nikoho neobrátil), bojovníkem proti otroctví, nomádem, překladatelem Bible do jazyka pouštních kmenů, přítelem všech a obětí loupežného přepadení. Na jeden krátký lidský život je toho dost a na jednu stránku v časopise až příliš. Budeme tedy struční a to, co říct nestihneme, zodpoví přítel Google.

S Karlem to začne neslavně. V šesti letech osiřl. Vyrůstá pak u dědečka, který ho záhy pošle do vojenské školy a zemře. Ne právě zbožný Karel ví, jak nemalé dědictví využít. Do deníku si píše: „Dlouho spím. Mnoho jím. Málo myslím.“ Pořádá bujaré pitky, lehké ženy se na jeho pokoji střídají jedna za druhou a přátelé mu přezdívali „hrubián Foucauld“.

Mezi osmdesáti sedmi kadety vystuduje s osmdesátým sedmým nejlepším prospěchem a stane se důstojníkem. Pošlou ho na Saharu. Život v alžírských a tuniských kasárnách ho nudí, a přece právě zde se cosi v jeho srdci hne. Horlivost zdejších muslimů srovnává se svým bezcílým přežíváním. Chce teď vykonat něco velkého. Požádá o uvolnění z armády a vydá se v přestrojení za rabína do Maroka, které je Evropanům zapovězené a kde by mu při odhalení hrozila smrt. Ujde 3000 kilometrů neznámou zemí, napíše o tom knihu a rázem se proslaví.

Ale nad potleskem jen pokrčí rameny. V očích chudých na Saharě zahlédl oheň skutečné víry a ten ho teď přitahuje mnohem víc než vyprázdněné pohledy přejedených. Karel teď v Paříži nechodí na ve-

čírky, ale do kostela. Hodiny tam sedává a opakuje: „Bože, pokud jsi, dej, ať tě poznám.“ A odpověď na sebe nedá čekat.

Dar víry v něm probudí člověka, který nechce žít, než pro Ježíše. Vstoupí do kláštera, jednoho z nejpřísnějších. Ale ani pokání u trapistů mu nestačí. Cítí se volán k větší prostotě, v jaké žil Pán třicet let vskrytu, než začal kázat zástupům. Touha po posledním místě ho přivede až do Nazaretu. Pracuje tu jako sluha u klarisek za kousek chleba denně. Jenže ani tohle místo není nejposlednější.

Již jako kněz se tedy vydá do Béni Abbès, do oázy v alžírské poušti, kde žijí lidé světem zapomenutí. Přicházejí za ním. On přes den mluví s nimi, v noci s Hospodinem. Stane se, že jedním z kolemjdoucích je i biskup celé Sahary. Vypráví bratru Karlovi o národu Tuaregů, tisíce kilometrů na jih, v samém srdci pouště.

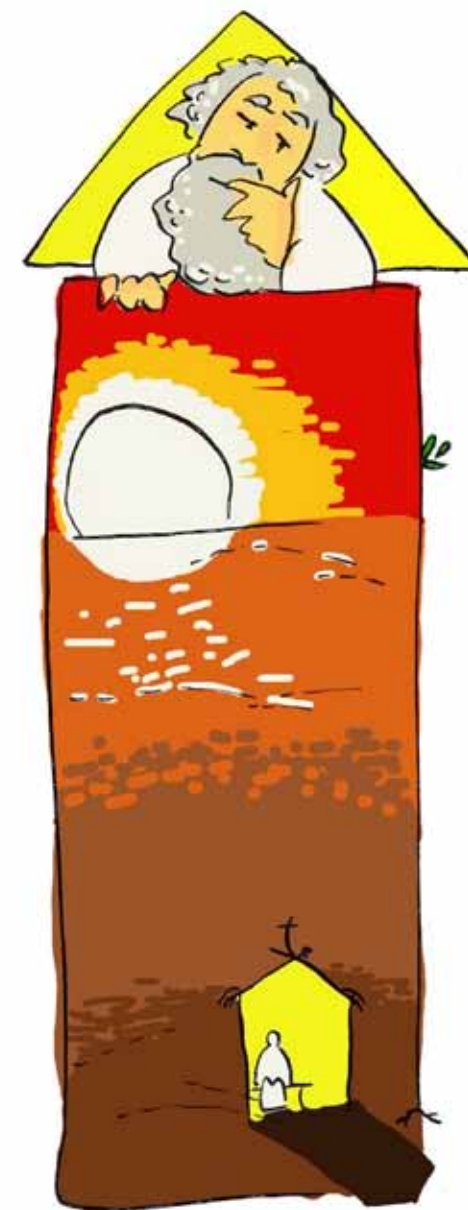
Jen neví o knězi, kterého by k nim mohl poslat. Tedy nevěděl, dokud nepotkal Karla. Ten se zvedne a jde – zas trochu bliž poslednímu místu. Nepřichází jako kazatel, ale jako přítel. Teprve, když se ho ptají „Proč jsi tak dobrý?“, odpovídá: „Protože jsem služebníkem někoho, kdo je mnohem lepší než já.“ Zůstává mnichem, dál tráví hodiny v modlitbě, ale zároveň má pro všechny dveře otevřené.

Dvanáct let zůstane v kapli, kterou postavil, jediným knězem i věřícím. Nikdo se neobrátil. Nepřijdou ani bratři, aby se stali členy komunity, pro kterou napsal řeholní pravidla. Je sám. Když ho koncem roku 1916 zastřelí příslušníci loupeživé bandy, zdá se, že jeho život nepřinesl plody. Postavil prázdný kostel, založil prázdný klášter. Pro koho? K čemu?

Ale zrno, které padne do země a zemře, nezůstane samo. Příběh bratra Karla se dostane do Francie a záhy jako zázrakem vyrůstají komunity malých bratří a sester, které se hlásí k jeho odkazu a chtějí celým svým životem hlásat evangelium na posledním místě. Dnes jsou jich už zástupy.

Karel de Foucauld byl roku 2005 prohlášen papežem Benediktem XVI. za blahoslaveného.

Štěpán Smolen

Ilustrace: Helena Filčíková

Vyhraj hudební CD KaPři

SOUTĚŽ o nejlepšího redaktora Tarsicia!

Naši milí čtenáři časopisu Tarsicius. Do redakce nám posíláte svoje náměty na články a někteří z vás rovnou i hotové články, a tak nás napadlo, že vás musíme nějak odměnit!

VYHLAŠUJEME PROTO SOUTĚŽ A NE LEDAJAKOU.

Zkuste se na chvíli stát redaktory časopisu Tarsicius a napište nám libovolný článek. Námět necháme na vás, měl by však zaujmout naše čtenáře, tedy kluky u oltáře zhruba od 9 do 16 let. Délka článku by neměla přesáhnout 3 tisíce znaků.

Ze všech článků vylosujeme jednoho z vás, který vyhraje nové CD křesťanské skupiny KaPři!

Svoje články nám zasílejte na adresu redakce: redakce@tarsicius.cz nejdéle do 15. ledna 2014. Nejlepší článek bude otištěn! Moc se na vaše články v redakci těšíme!

Dvě děti jdou do lesa pro vánoční stromek. Hledají a hledají, až je začnou bolet nohy. Tak se posadí do sněhu. Nic nenašli. Zmrzlá Bětuška říká: „A nemůžeme vzít i nějaký bez ozdoby?“

Samuel Černý

Veverka sedí na stromě a louská oříšky. Rozlouskne první – stříbrné šaty! Rozlouskne druhý – zlaté šaty! Rozlouskne třetí – diamantové šaty! A pak začne brečet. „Já se asi kvůli té pohádce nikdy nenajím!“

Radim Slámka

Přijde pán do zámečnictví: „Dobrý den, prosil bych nejlepší bezpečnostní zámek, který máte.“ „Žádný takový nemáme.“ „Hmm.... Tak nějaký obyčejný bezpečnostní?“ „Nemáme!“ „A co takhle patentní zámek?“ „Nemáme.“ „A co obyčejný zámek?“ „Nemáme.“ Tak proč máte vůbec otevřeno?“ „No, protože nemáme zámek...“

Vojtěch Wavreczka